

Gymnázium Jána Adama Raymana, Mudroňova 20, Prešov 080 01

## **KTO JE TEN MALÝ BELGIČAN?**

Školská slohová práca  
(Beletrizovaný životopis)

Meno a priezvisko: Sofia Mavrodieva

Trieda: I.C

Školský rok: 2018/2019

Príjemný vánok sa bláznil s pestrofarebnými listami, keď Frederick a Clara privítali na svete svoje tretie dieťaťko. Vtedy, v roku 1890, vo vile Ashfield sa začal môj život plný záhad a vzrušenia.

Odmala som bola obklopená silnými a nezávislými ženami a vedená vo viere v nadprirodzené. Hoci moju sestru Maggie poslali do školy v Sussexe, mama trvala na tom, aby som bola vzdelávaná doma. Zo všetkých predmetov som mala najradšej matematiku. Viedli ma aj k láske k hudbe, hrávala som na klavíri a mandolíne. Mama si myslela, že by som nemala vedieť čítať do ôsmich rokov. Vďaka zvedavosti som sa však naučila čítať oveľa skôr a stala sa zo mňa knihomoľka. Najradšej som mala detské knihy od pani Molesworthovej či Edith Nesbitovej. Neskôr som čítavala inšpiratívneho Arthura Conana Doylea a fantastickú literatúru. Svoju prvú báseň som vykúznila, keď som mala desať.

Kamarátok veľa nebolo, keďže som väčšinu detstva strávila na pôde Ashfieldu. Množstvo času som však trávila s domácimi miláčikmi, rada spomínam na svojho prvého psíka Georga Washingtona. Nakoniec som sa predsa len skamarátila so skupinou dievčat, s ktorými sme si zahrali v mládežníckom divadle. Bol to jeden z vrcholov mojej existencie a žiarivá spomienka, ktorá sa mi vryla do pamäti. A keďže skúsenosť, ktorú ste si užili, by sa nemala nikdy opakovať, táto divadelná rola bola mojou prvou a zároveň poslednou.

Jedna z najlepších vecí, ktorá sa vám môže v živote prihodiť, je, podľa mňa, mať šťastné detstvo. Koniec môjho poznačila náhla smrť otca. Potom som už aj ja vyletela z hniezda a odišla študovať hudbu a zdokonaľovať si francúzštinu do Paríža.

Domov k chorej mame som sa vrátila ako mladá vzdelaná žena. Rozhodli sme sa stráviť pár mesiacov v exotickej Káhire. Navštevovala som egyptské monumenty, spoločenské podujatia a písala som. Doma som vo svojich činnostiach pokračovala, moje písanie sa rozšírilo na poéziu a hudbu. Napriek nevydareným literárnym pokusom a mnohým odmietnutiam vydavateľstiev som sa predsa len rozhodla, že sa tým budem živiť.

Ľudia sa ma často pýtajú, čo ma priviedlo k písaniu. Nuž, asi túžba podeliť sa o svoje myšlienky, o svoje výtvary. Vymýšľala som príbehy a hrala roly jednotlivých postáv. Nuda to rozhodne nebola, z nudy sa nepíše!

Po štyroch nevydarených vzťahoch a zrušenom zasnúbení som konečne našla, aspoň som si myslela, svojho súputníka Archieho. Stretli sme sa na plese a rýchlo sa do seba zaľúbili. Keďže sa schyľovalo k vojne, ani som sa nenazdala a bola som znova zasnúbená. Svoje áno sme si povedali poobede na Štedrý deň roku 1914 počas Archieho dovolenky. On potom odišiel bojovať vo vzduchu s Nemcami a ja som ošetrovala ranených frontových vojakov ako neplatená sestra.

Dočkali sme sa konca tej nekonečne zničujúcej vojny a živí a zdraví sme sa usadili na severozápade Londýna. Začala sa nová kapitola v mojej knihe života. Onedlho prišiel na svet náš uzlíček šťastia, jediná dcéra Rosalind. Toto obdobie bolo významné aj pre moju literárnu tvorbu. Inšpirovaná sirom Doylom som sa rozhodla napísať svoj prvý vlastný detektívny román – Vražda na zámku Styles. V ňom som verejnosti predstavila súkromného belgického detektíva Hercula Poirota. Pedantského malého mužička s vytočenými fúzikmi. Časom mi však začal liezť poriadne na nervy, mala som plné zuby tej neznesiteľnej a egocentrickej kreatúry. Na rozdiel od kolegu Doylea som odolala pokušeniu zabiť ho na vrchole jeho slávy. Považovala som sa za zabávača, ktorého prácou bolo tvoriť to, čo sa páčilo verejnosti, a verejnosti sa páčil Poirot. Naopak, stará dievka v rokoch a dedinská detektívka slečna Jane

Marplová mi prirástla k srdcu. Prvýkrát sa objavila v románe Vražda na fare a bola stvorená na obraz mojej babky. Obe, Jane aj babka, vždy očakávali od všetkých a všetkého to najhoršie a ich domnienky sa zvyčajne ukázali ako desivo pravdivé.

V túžbe precestovať s Archiom svet, nechali sme Rosalind s mojou mamou a sestrou a vydali sa za dobrodružstvom. Ponavštevovali sme všetky kúty sveta a na Waikiki sa stali jednými z prvých Britov, ktorí sa naučili surfovať v stoji.

Písal sa rok 1926, pre niekoho celkom obyčajný, pre mňa zlomový. Zomrela mi mama a Archibald ma požiadal o rozvod. Nakoniec to nedopadlo dobre a dva roky na to sme sa rozviedli, dcérku aj priezvisko som si mohla nechať. O tomto období nerada hovorím, spomínam ho kvôli jeho vplyvu na moju tvorbu. Na chvíľu som opustila svoj detektívny stereotyp a pod pseudonymom Mary Westmacott som napísala šesť ľúbostných románov.

Potrebovala som rozptýlenie, preto som si kúpila lístok na Orient expres a ušla na Blízky Východ. Osud ma priviedol k mojej skutočnej životnej láske Maxovi, o trinásť rokov mladšiemu archeológovi a sprievodcovi. Vzali sme sa ešte v septembri toho roku. Archeológ je popravde najlepším manželom, akého žena môže mať, pretože čím je staršia, tým viac sa o ňu zaujíma. Svoje príbehy som zasadzovala do pre mňa známeho prostredia, boli o to autentickejšie. Výnimkou nebol ani román Vražda v Orient exprese, v ktorom opäť zahviezdil už známy Poirot.

V Európe poznova zúrila vojna a ja som si vyskúšala prácu asistentky lekárničky. Na regáloch okolo mňa stáli jedy. A tak je snáď celkom prirodzené, že som v povojnových detektívkach siahla po vražde jedom. Obete tak podliehali arzenu, morfiu, chlóru a cyankáli.

Nový domov som našla po boku Maxa vo Winterbrook. Tu som prežila zvyšok svojho života a napísala toho najviac. Zrodili sa tu aj moje najznámejšie a najhranejšie hry Pasca na myši či Svedok obžaloby. Prekonal ma iba sám majster William Shakespeare. Za celoživotné literárne dielo mi udelili množstvo cien a mohla som sa pýšiť titulom Dáma Rádu britského impéria.

Podlamujúce sa zdravie znamenalo začiatok konca. To ma v žiadnom prípade neodradilo od vymýšľania nových zápletiiek a záhad. Poslednýkrát som sa svetu ukázala na premiére filmu Vražda v Orient exprese. Plameň života vo mne vyhasol 12. januára 1976, no v mojich knihách, postavách a čitateľoch planie dodnes.